

milo in v prepričanju vzdihuje Prešeren:

«Ak' prav uči me v revah skušnja moja,
Naj pevec drug vam srečo opisuje,
Ki ni, ko meni, mu veselje ptuje».

V mladostnih letih pa se je naš Prešeren vendar rad pošalil, kar vemo iz leta 1825. V «Zarujoveli deklici», najstarejši pesni njegovi, poklonjeni iz šale sošolcu — pravoslavcu dr. Jakobu Traunu na Dunaji, poje:

«V tridesetem dvičica,
Reva še samičica,
Je prebritko stokala,
Milo, milo jokala.»
Oj me, oj me, božica,
Sem cvela ko rožica!
Lahko b'la obdržala,
Lahko b'la obdržala,
Jaz neumna šlapica
Iz «Za zidom» Jakica!*)

Kakor je sploh razvidno, je bila našemu Prešernu «roža» prav priljubljena ter jo večkrat omenja v svojih poezijah.

Oglejmo si še nekatere druge naše pesnike z ozirom na «rože» in prepričajmo se, v kakem smislu jim je služila v pesniških proizvodih!
(Konec pride.)

Moja sreča.

Ledena zunaj burja brije
in sneg odeva dol in grič...
A v sobi mojej vigred klije,
preveva vonj tu vsak kotič...

Oj ti mamljivo južno cvetje!
Plod solčnih italijanskih tal;
tu tebi toplo je zavetje,
tu ni ti domovine žal!...

Kako vas ljubim, vi cvetovi!
Skrbim, da vas ne stré vihar,
da vas ne zamore mrazovi...
Saj srca vernega ste dar!

Zato cvetite, zali cveti,
nikar še ne zvenite mi!...
Dokler vas vidim jaz cveteti:
življenje se mi lepo zdi!

Mokriška.

*) Dr. Jakob Traun, Traven, kasneje odvetnik v Mariboru in Celji, se je rodil 1802. v ulici «Za zidom» v Ljubljani. Napev tej pesni zložil Fr. Ozbič, v Kresu 1883.